

ЕДГАР АЛЪН ПО НА ХЕЛЪН

Превод от английски: Теменуга Маринова, 2001

chitanka.info

НА ХЕЛЪН^[0]

*Видях те веднъж, но само веднъж
преди години, не така отдавна.
Бе през юли и кръглата луна
като душата ти отвън летеше
и търсеше пътеката си горе.
Падна сребърен от светлина саван,
копринен задух от покой и сън
върху обърнатите личица
на рози в омагьосана градина,
където вятърът е плах дори.
Падна върху хилядите личица
на розите, които подариха
уханието си в екстаза на смъртта.
Падна върху хилядите личица
на рози. Те умираха, приели
с възторг стиха на твоето присъствие.*

*Видях те в бяло и над теменуги
приведена. О, блясъкът тогава
падна върху хилядите личица
на рози и лицето ти сред жал.
Не беше ли съдбата тази нощ,
чието име също е Печал,
която ме повика пред вратата
на градината да вдъхна аромат
от сънни рози, додето спеше
светът, оставил само теб и мен.
Аз спрях. Погледнах. Всичко там изчезна.*

Градината бе омагьосана
и бисерната светлина си тръгна.
Лабиринтът от пътеки и лехи,
щастливите цветя, дървета тъжни
избледняха и уханието
на розите умря в обятията
на влюбения въздух. Издъгнаха,
за да спасят божественния зрак
в очите ти. Аз виждах само тях.
Аз гледах само тях със часове,
додето после луната залезе.
Сърцето ми диво се вписа
върху кристалните, небесни сфери.
Тъмна е скръбта! Надеждата — велика!
Как тихичко морето прояснява.
Желанието властва с гордостта,
а любовта е все така бездънна.

Сега изчезна милата Диана
в каляската си облачна на запад
и ти сред призрачни дървета
изчезна също. Очите само
с мен останаха да осветяват
самотния ми път и оттогава
през времето ме следват и ме водят.
Смирен слуга съм — те са господари.
Задължени са да ме подкрепят,
да съм спасен е моят дълг към тях.
Пречистен в електричния им огън,
осветен в блажения им огън.
Душата ми изпълват с красота.
Звезди са, пред които коленича,
далечни в тъмния пейзаж на мойта нощ.
Дори и в ослепителния Ден
ги виждам още — две сладостно искрящи
Венери, непогръкнали от Слънцето.

---

[0] Стихотворението е посветено на Сара Хелън Уитман, поетеса и поклонничка на спиритизма, с която Едгар Алън По се сгодява през 1848, но не удържа на обещанието си да не пие и годежът се разваля. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.